

ก1096

ข่าวภาคพิเศษ
The Daily Trade News

หน้า ๓๖ ฉบับที่ ๙๙๑๓ วันอังคารที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

สัมภาษณ์บุคคล

สมจินต์ ปาละกะ

เจ้าของสวนทุเรียนไร่หนาม จังหวัดระยอง

.....ปัญญา ไกรทัศน์ สัมภาษณ์

เขามีชีวิตที่โลลโตน ต่ำพ่นกับความ
สปรปรมาณาค่อมมาก ชีวิตของเขาเกิด
ท่ามกลางดงหนามทเรียน แต่เมื่อเขา
เข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเพื่อหาคำตอบจาก-

สถาบัน เขาได้มาเพื่อองแ่การเป็นนักจิตร
กรรมปฏิภากรรรมที่เมืองไทยยังไม่ยอมรับ
แล้วทำอ สดเขา ก็ย่อน กลับเข้า ดงหนาม
ทเรียนอีกวาระหนึ่งจวบจนวันนี้ ช่างคน
นี้พูดได้ดูเด็ดเดี่ยว

การสัมภาษณ์ครั้งนีักระทำกันขึ้นที่ศาลา
กลางจังหวัดระยองหลังจากที่เราเตรียมบทกัน

ในส่วนทเรียนที่ทันสมัยที่สุดใน ประเทศไทย
กลางเมืองระยอง ที่ล้อมล้อมด้วยชาวสทกรณ
ชาวสวนที่ทยอยมาบ่อนข้อมูลละไวต่างๆ มาก
มาย ปากของชาวสวนย่อมจะตรงไปตรงมา
เหมือน ๆ กับหนามทเรียนที่โผล่พ้นเปลือก
อย่างซื่อ ๆ ตรง ๆ ไว้การคดเคี้ยว

จบด้านไหนมาครับ

ผมเรียนมาทางด้านจิตรกรรม ปฏิภา-
กรรรมครับ

อ้าว คิดยังงั้นมาทำด้านการ
เกษตรเสียละ เพราะคนละอาชีพกัน
เลย

คือ ตอนที่เรียนอยู่เพาะช่าง ๕ ปี แล้ว
ก็มหาวิทยาลัยศิลปากรอีก ๑ ปี ช่วงศิลป์อีก ๑ ปี
ผมตั้งใจว่า เราจะทำงานศิลปะคืองานศิลปะ
ไม่จำเป็นจะต้องมีประกาศนียบัตร หรืออะไร
เอากันง่าย ๆ ทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ และ
แน่วแน่ว่าต้องทำศิลปะจริงๆ และต้องไม่ทำ
เพื่อขายหรืออะไร

พอเราสำเร็จการศึกษากลุ่ม หนึ่ง ประ-
มาณ ๑๐ กว่าคน ก็มารวมตัวกันทำงาน
ศิลปะ เราไม่ทำเป็นการค้า เราทำเพื่อศิลปะ
จริง ๆ แต่เมืองไทยเรายัง ไม่นิยมศิลปะ
คิดข้างฝากแบบนั้น ก็เลยทำให้เราขายไม่
ได้ (เวลานี้พูดไปยิ้มไปอย่างเยาะหยันตั้งคม)
ขายได้เฉพาะฝรั่งทำให้เราคิดว่า การประกอบ
งานศิลปะของเราจะต้องใช้ต้นทุน

หมายความว่า ก็อยากจะไปทำสวน
ทุเรียนตามบรรพบุรุษของคนที่ทำสวนทุเรียน
ก็คิดว่าทำสวนทุเรียน แล้วเราก็เขียนรูปไป
ด้วย พอเราเริ่มทำจริงๆ โดยทำสวนทุเรียน
ด้วยเขียนรูปด้วย ก็ถูกบรรดาชาวสวนทุเรียน
ด้วยกันดูถูกว่า เฮ้ย มาทำสวนทุเรียนไม่ได้
ทำจริงจัง ทำกันเล่นๆ ทุเรียนไม่มีทางงามหรอก
เขาว่าอะไร ใน ทำนอง นั้น โดยนิสัยส่วนตัว
ของผมแล้ว เมื่อผมทำอะไรก็อยากจะทำจริงๆ
ผมก็เลยทุ่มทำ สวนทุเรียนจริงๆ เหมือนกับที่
ผมทำศิลปะ

พอเราเริ่มทำกันจริงๆ มันก็มีปัญหาหลาย
อย่างทำให้เราต้องค้นคว้า และร่วมมือกับคน
ในท้องถิ่น นักวิชาการต่างๆ ก็เกิดความสนุก
และงานต่อเนื่องกันไปจน ๑๐ ปีต่อมา เรา
เกือบไม่ได้ทำศิลปะหรือหยุดทำผมก็ส่งลูกชาย
ของผมไปเรียนศิลปการถ่ายภาพด้วย ภาพยนตร์ที่
สหรัฐอเมริกาลูกสาวของผมก็เรียนมัณฑนศิลป์
พอดีคณะนั้นก็เพื่อนรุ่นเดียวกัน ก็เลยให้ไป
เรียนทางด้านศิลปะแทน ผมก็หันมาทำงานด้าน
สวนทุเรียนของผมอย่างจริงจังจริงๆอย่างเดียว

**การทำสวนทุเรียนไม่มีหนาม ที่ระ
ลอนชื่อในเวลา นี้ มีปัญหาการนำเข้าเสีย
หรือเสียหาย อะไรที่ ส่งผล กระทบ ต่อการ
ดำเนินการใหม่**

กำลังมี ทุเรียนไม่มีหนาม ไม่ใช่ทำเพื่อ
อยากดังหรืออะไร แต่เราทำเพื่อส่งเสริมให้
นักวิชาการหันมาสนใจทุเรียนไม่มีหนาม คือ
เราตั้งในอุดมคติว่า ทุเรียนของเราต้องเป็น
สินค้าออก อุปสรรคของทุเรียนที่ส่งไปขาย
ฝรั่งก็คือหนาม

แต่ในเมืองไทย จุดเด่นของมันคือหนาม
คือฝรั่งมันไม่ชอบหนาม เพราะกินลำบากแล้ว
อุปสรรคอีกอย่างหนึ่งก็คือ กลิ่นไม่ดี และเก็บ
ไว้ได้ไม่นาน

ทุเรียนพันธุ์ใหม่ของเราคือ หนึ่งหนาม
น้อยแบบขนุนหรือไม่มีหนามเลยแบบกระท้อน
ไปอย่าง นั้น สองกลิ่นจะต้องไม่มี สามเรา
จะต้องเก็บเอาไว้ได้นาน เนื้อจะพองมาก
เปลือกจะต้องบาง เราก็ต้องผสมพันธุ์ใหม่
เมื่อเราได้มีพันธุ์ ทุเรียนไม่มีหนามมาจากต่าง
ประเทศเป็นแม่พันธุ์ ทุเรียนไม่มีกลิ่นเราก็
ได้มา ทุเรียนสีสวยๆ เราก็ได้มาอีกเช่นกัน

แต่ นักวิชาการไม่ได้เคลื่อนไหวทำ
อะไรขึ้นมา ผมคิดว่าสองบ่าวร้องดิวทำให้เขา
หันมาสนใจ เวลานั้นก็ได้ผลครบคนหันมาสนใจ
ที่ว่า เราต้องผลิตทุเรียนพันธุ์ใหม่ขึ้นมา
อย่างน้อยให้ได้อุดมคติข้อใดข้อหนึ่ง และข้อ
สำคัญที่สุดคือ กลิ่นต้องไม่มีดังจะขายฝรั่งได้

**เราเคยคิดใหม่ว่าเวลาคนซื้อทุเรียน
ออกไปอื่นตรงหน้าคนขาย เห็นราคามัน
แพงมากคนซื้อค่อยๆ วางทุเรียนลงด้วย
ความเสียดาย ทำอย่างไรถึงจะให้ราคา
ถูกกว่านี้**

ครับทุเรียนชนิดนี้ ถ้าผลิตผลออกมา
จากสวนไม่ได้แพ่งนัก ลูกหนึ่งแค่ ๒๐บาทไม่
ได้แพ่งเลย กินกันได้หลาย คน ลูกหนึ่งก็สอง
คนหรือสามคนกินกันได้ แต่มา แพงเพราะ
หลายๆ ประการด้วยกัน

พ่อค้าซื้อมา ๑๐๐ ลูก เสียบ้าง คุณภาพ
ไม่ดีบ้าง ทำให้เขาขายเอากำไรเท่าตัวอย่าง
เช่นกรณีทุเรียนหมอนทอง ผมอาจจะพูดยาว
สักนิดหนึ่งว่า ทุเรียนหมอนทองที่ระยองก็โล
ละ ๓๕ บาท ทุเรียนสดๆ นะฮะ ขายที่ระยอง
ราคานี้ ในเวลาที่ชาวสวนขาย ๓๕ บาท ถ้า
พ่อค้าซื้อมาขายที่กรุงเทพฯ เอามาขายซัก ๕๐
บาทก็ขาดทุน มันขาดทุนอย่างเห็นได้ชัดเลย

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ทุเรียน ๑๐๐ กิโล
โลกรัม เวลามันสุกจะเหลือแค่ ๗๐ กิโลกรัม
เราขายไปแค่กิโลกรัมละ ๕๐ บาทคุณเข้าไปก็

ได้แค่ ๓ หมิน ๕ มินก็เท่าทุนนะครับ พ่อค้า
ต้องเสียเผื่ออะไร

แต่ถ้า ทุเรียนถ้าเราควบคุมคุณภาพให้
ดีด้วยกันทุกสวนแล้ว มันไม่มีเสีย เราก็ไม่
ต้องเผื่อ เวลาที่สิงคโปร์ ทุเรียนที่เราส่ง
ไป เราเสียหาย คือขายไม่ได้ กินไม่ลูกอะไร
นี่ บางที่ทุเรียนเราไม่เสีย คนสิงคโปร์
กินไม่เป็น คนสิงคโปร์กินทุเรียนมาเลเซียที่
หล่นจากต้นเมื่อมันสุกแล้ว เขาก็เข้าใจว่าทุ
เรียนไทยไปถึงมันก็สุกแล้ว ความจริงไม่ได้
เป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่แอปเปิ้ลพอมถึงมือเรา
ต้องสุก ทุเรียนมันต้องบ่มเขาถึงเรียกว่าทุ
เรียนไทย

เขาซื้อไปตีบ ๆ เขาก็กินเลย เขาว่าทุ
เรียนไม่ดีทุเรียนเสีย ทำให้คนสิงคโปร์ซื้อทุ
เรียนไป ๑๐๐ ลูก ขายได้เพียง ๕๐ ลูกหรือ
๕๐ เปอร์เซนต์ เพราะฉะนั้นเขาซื้อไปกิโล
กรัมละ ๒๐ บาท จะไปขายกิโลละ ๒๐
บาททำนองนั้น ถ้าทุเรียนเขาขายได้ ๑๐๐
เปอร์เซนต์ เราทำคุณภาพดีแล้ว ผมคิดว่า
ชาวสวนก็ได้เงินมากขึ้นหน่อย คนกินก็ซื้อ
ถูก ขณะนี้ถ้าเทียบกันถึงเศรษฐกิจโดยเอาไป
เทียบกับทองคำกับข้าวสารแล้ว

สมัยผมเด็ก ๆ ทุเรียนลูกหนึ่ง ๑๐ กว่า
บาท ข้าวสารถังละ ๑๖ บาท เดียวนี้ข้าวสาร
ถังละเท่าไร ทองเท่าไรบาทหนึ่งแต่ทุเรียน
ของผมยังลูกละ ๒๐ บาท น้ำมันดีเซลเมื่อ
ก่อนลิตรละ ๔๐ สตางค์ เวลานั้นลิตรละ ๗
บาท แพงขึ้นมา ๗-๘ เท่าตัว แต่ทุเรียน
ของผมแพงขึ้นมาแค่เท่าเดียวเท่านั้นเองกับน้ำ
แพงแล้ว

ปัญหาในการทำสวนทุเรียนคงจะ
มีมากหรอม่ เพราะตลาดการพูดแผล่ง
เร้นอยู่ในความสับสนของปัญหา

ปัญหาใหญ่ของเราเวลานี้คือ หนึ่ง
เกษตรกรยัง รวมตัว กันใน ด้านการผลิต เพื่อ
ให้คุณภาพยังไม่ได้แล้วพ่อค้าเองไม่ยอม ให้
เกียรติทุเรียนที่มีคุณภาพ เช่นทุเรียนอ่อน ๆ
ลูกหนึ่งหนัก ๓ กิโล แต่พอแก่แล้วมันเหลือ
๒ กิโลครึ่งมันลดลงไปอีกลูกเดิมนะครับที่ว่า
กัน แต่ว่าทุเรียนอ่อนขายราคาดีกว่าทุเรียน
แก่ ทุเรียนที่มีคุณภาพแทนที่จะกิโลละ ๒๐
บาท ทุเรียนคุณภาพเลวกิโลละ ๑๕ บาทปล่าว
ละครับ ใครจะทำดีเท่าไรมันก็ได้ราคาเท่า ๆ
กัน คนอื่นถ้าขาย ๑๕ คือกิโลได้ เราก็ขาย ๑๕
คือกิโล แต่มันเป็นไปไม่ได้ ะนะขายแค่
กิโลละ ๑๐ บาท คนอื่นขาย ๑๐ บาท เรา
ทำตั้งดียังงั้นมันก็แค่ ๑๐ บาท

เพราะฉะนั้น เมื่อพ่อค้าไม่ให้เกียรติคน
ที่มีผลิตดี แล้วใครจะผลิตดีละครับ เขาก็ผลิต
คุณภาพ ไม่ดี ทุเรียน ไม่เหมือนฝรั่งเก็บ มา
คล้ายๆกัน ส้มก็คล้ายๆ กัน ทุเรียนปฏิบัติ
การหลังการเก็บเกี่ยวต่าง ๆ ต้องศึกษา และ
ชาวสวนก็รู้ดี วิธีทำให้ทุเรียนมีคุณภาพดี มัน
ดี แต่เนื่องจากคนคิดว่า ทำไปก็เท่านั้น จึงไม่
ค่อยมีคนอยากทำ

อุปสรรคก็คือ ชาวสวนต้องรวมตัวกัน
ในเรื่องการผลิตอะไรต่างๆ ต่อมาข้อที่สองก็
คือ เรื่องระบบชลประทาน เรื่องน้ำ เรา
กำลังไม่แน่นอน เราพึ่งเทวดา เราเข้าหุ้น
กับเทวดาเอาไว้ นาน้อยไม่พอรอดทุเรียนก็ตาย
ที่สำคัญที่สุดในอนาคตก็เหมือนกับพืชหลัก ๆ
อย่างอื่นนั่นก็คือทุเรียนล้นตลาด เวลานี้ทุ
เรียนเราปลูกเพิ่มกันขึ้นมาก และก็มีวิทยา
การแผนใหม่ทำให้ทุเรียนตายน้อยลง จำนวน
เพิ่มขึ้นไม่สมดุลกับจำนวนคนกิน อนาคต
ทุเรียนล้นตลาดแน่ๆ นี้คืออุปสรรคนะครับ

อาจจะเปิดตัวเลขได้ใหม่กว่า ปีที่แล้ว เราผลิตได้เท่าไร

ปีที่แล้ว ทุเรียนเราผลิตได้ผลเพิ่มขึ้น เพราะว่าเราลงทุนทดลองอะไรหลายๆอย่างซึ่ง คิดว่าการทดลองบางอย่างไม่คุ้มทุน แต่ว่ามัน เป็นการทดลองพอเรารู้ แล้วเราจะทำให้คุ้มทุน ได้ เช่น เราเอาพลาสติกมาคลุมโคนต้นทั้งหมดเลย ๗-๘ ต้น เพื่อให้ต้นกลางออกดอกมา ต้นหนึ่งทดลองกันเราต้องเสียเงินไปเป็นหมื่น ๆ เป็นการทดลองกัน เมื่อปีที่แล้วทุเรียนสวนผมได้ผลดี แต่ว่ารายจ่ายในการทดลองของเราที่สูงมาก สรุปแล้วสูงกว่ารายรับเสียอีก คิดว่าถ้าต่อไป ไม่ทดลองอะไรแล้วก็คงจะเลี้ยงตัวได้

เวลานมเนือที่สำหรับการปลูกทุเรียนเท่าไร

ทุเรียนของเราเวลานี้ปลูกทั้งหมด ๖๐ ไร่ ไร่หนึ่งก็ปลูก ๑๖ ต้น ของผมจะมีทุเรียนอยู่ประมาณ ๘-๙๐๐ ต้น ที่มีผลผลิตแล้ว แต่เรามีเพียง ๔๐๐ อีกส่วนหนึ่งเป็นทุเรียนเล็กอยู่ และอีกส่วนหนึ่งเป็นเงาะที่เรากำลังปลูก แล้วอีกส่วนหนึ่งก็เป็นแปลงทดลอง อีกครึ่งหนึ่ง เรามีแปลงทดลองอยู่ร่วม ๒๐ ไร่

ผลผลิต ปีที่แล้วได้เท่าไร

ประมาณ ๓ หมื่นกว่าลูก

เอาไปขายได้เท่าไรโดยประมาณ

มันไม่มีตัวเลขที่แน่นอน เพราะว่าเราแจกบ้างอะไรบ้าง มันไม่แน่นอน คิดเป็นเงินแค่ราว ๕-๖ แสนบาทเอง

แล้วอหากจะให้ภาครัฐเข้ามา มีบทบาทในการช่วยเหลือพัฒนาการทุเรียนอย่างไรบ้าง

รัฐบาลควรจะช่วยในด้านกาวิจัยในเรื่องของผลไม้มันทุกเรื่องมันมีวิทยาการแผนใหม่ต่างประเทศการเกษตรของเขาเจริญไป เขาก็มีการวิจัยโดยทุนของรัฐบาล เช่นทุเรียนผลิตมาแล้วทำอะไรถึงจะเก็บรักษาไว้ได้สัก ๑๕ วันเพื่อให้เราส่งทางเรือไปขายสหรัฐได้ทำนองนั้นไม่ต้องส่งไปทางเครื่องบิน

มันน่าจะเป็นไปได้ เช่นมาแปรรูป มาแช่แข็ง อุดหนุนให้เท่าไร มันต้องทำการวิจัยกันได้ หรือไม่ทุเรียนที่ผลิตไปแล้ว บางทีมาเสียหายจากดินฟ้าอากาศ ฝนตกขึ้นมาทุเรียนก็ร่วงหมดต้นเลย ทำให้ชาวสวนขาดทุน อันนี้เราน่าจะวิเคราะห์ว่า ทุเรียนร่วงเพราะอะไร มีไฮโมนตัวไหนฉีดได้ เช่นต่างประเทศใช้ เสนดีเคย์ ฉีดในไม้ผลบางอย่าง ทำให้ขั้วเหนียว ในมะนาวในส้มอัตร่า ๓ ซี่ซี่. ค่อน้ำ ๒๐ ลิตรถ้าจะไม่ให้มันร่วงก็ใช้ ๑๐ ซี่ซี่. ก็ผลิตได้ แต่ในเมืองไทยยังไม่มีการทดลอง

การทดลองมันยากเหมือนกัน มันต้องใช้เวลาพอสมควร ต้องใช้คนที่มีความรู้ ก็หลายๆอย่างทำให้เราคิดว่า เรามีข้อมูลที่จะบอกรู้ให้กับนักวิชาการทดลอง แต่ไม่ใช่ นักวิชาการมาทดลองเองโดยไม่รู้เรื่องอะไร ทดลองได้ผลออกมาในสภาพที่ไม่พอใจของเกษตรกร คือรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรในบางอย่าง อย่างที่เราอยากรู้จักไม่ทดลองอะไรทำนองนั้น การทดลองต้องต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน

และต้องเผยแพร่ให้เกษตรกร เราอยากให้เราช่วยในเรื่องของหนึ่งช่วยวิจัยอย่างอื่นไม่มีความจำเป็น สอง ช่วยให้มีระบบรวมกลุ่มเป็นสถาบันเกษตรกร เพื่อให้ควบคุมการผลิตได้ ควบคุมปริมาณการปลูกได้ ควบคุมการขายได้ ควบคุมคุณภาพได้ พูดง่ายๆ ว่าเกษตรกรต้องรวมตัวกันเป็นสถาบันที่ดี ที่มี ความแข็งแกร่งแบบในต่างประเทศอย่าง นั้นดีกว่านะ